

De blessure.

In bal, in spiler, mar sjoen hat hy my net.
Klap, Pine, hy skopte fierste let.
No sit ik yn 'e hús,, fan neat ha ik ferlet,
Ik baal want ik sit thús, 'k moat yn de sykte-wet.

Jou my in stok, jou my krukken,
Lit my gean no, al ha 'k ek noch sa'n lêst.
Dy knibbel liket wier net bêst,
En eins moat 'k yn 'e rêst,
Mar lit my, hâld my net langer fêst.

Ik drink, ik lês, dat's alles wat ik kin.
Ik tink, T.V. dat sjoch ik net te min.
De radio op 5, de krant al twa kear hân,
Ik rook myn lippen stiif, fan binnen stean 'k yn brân.

*Mar der is ien ding dat noch trochgean kin :
Ik " lizzend wurk " dat giet net min.
Dan dogg' gjin knibbels sear,
Gjin gekrimmenear.
By't iennichst wat ik kin fiel ik gjin pine mear !*